

nieuwe kennismaking met den vroolijken Bredero, en toonde zich gaarne bereid de vrienden van zijn aangetrouwden neef Van der Voort hartelijk te ontvangen.

Gerbrand zat naast de gastvrouw en de echtgenoot van Abraham van der Voort. Hij troostte zich met de wetenschap, dat deze laatste ook Magdalena Stockmans heette. In de tweede plaats vermaakte hij zich in stilte met de allerzonderlingste houding en gebaren van Rodenburgh, die op uiterst omslachtige manier aan Madalena het hof poogde te maken, maar door deze op de geestigste wijze werd teruggeslagen. Sedert dezen prachtigen avond mocht Gerbrand herhaaldelijk terugkomen in den Gekroonden Bok — steeds gereed den geheelen voorraad zijner vrolijkste liederen ten beste te geven. Madalena bleef volharden in hare kalme zelfbeheersching, mocht ook bij wijlen een blik uit de volschoone oogen met eenige uitdrukking den zijne ontmoeten. Het was nu duidelijk gebleken, dat er voor Madalena drie pretendentes kwamen mededingen: Ridder Rodenburgh, die, zonder het te vermoeden, door Madalena en de Tellers al heimelijk tot mikpunt hunner gemeenzame spottereien werd gekozen; Bredero, die als kunstenaar zeer hoog gewaardeerd, maar als lid der Amsterdamsche samenleving met zeker voorbehoud werd ontvangen; Isaäc van der Voort, over wiens candidatuur naar Madalena's hand door niemand een woord werd gezegd.

In deze omstandigheden brak de winter aan. Zoodra het schaatsenrijden op den Amstel begon, sloeg Bredero Madalena en Elisabeth voor de schaatsen aan te binden, en hem de eer te gunnen haar op de ijsbaan te mogen geleiden. De gezusters hielden als Hollandsche vrouwen van schaatsenrijden, en hadden als Dordrechtsche juffers winter aan winter op de ijsvlakten der Merwede gereden. Daar het ijs vele afstanden inkrimpt, en een geleijonker, die welbeslagen op de baan komt, niet te vermijden is, hadden Elisabeth en Madalena met goedkeuring van Teller, die de brouwerij niet elken dag in den steek kon laten, het voorstel van Gerbrand aanvaard. In de laatste week van December had Bredero zes dagen achtereen met de zusters op den Amstel gereden, den geheelen achternoon lang tot het vallen der duisternis. Een paar malen had Teller zich te drie uren bij hen gevoegd, en telkens had hij het grootte voorrecht Madalena naar huis te geleiden.

Op het ijs had hij zich doen gelden, maar nooit te veel gewaagd. De hand van Madalena vast omklemd, terwijl Elisabeth zich bij hare zuster aansloot, snelde hij met fierheid en groote rapheid over de baan, door schuifleden, schaatsenrijders en wandelaars zich met de grootste zekerheid een weg banend. Madalena en Elisabeth reden flink, maar mochten soms eene kleine uitroeping van schrik niet onderdrukken, als Gerbrand sneller met haar vooruitvloog dan de voorzichtigheid scheen te gedoogen. Glimlachend sprak hij haar moed in, en wist ze allengs een groot vertrouwen op zijne kunst en zijn kracht in te boezemen.

Het waren de lieflijkste oogenblikken zijns levens, als hij de beide zusters met snelle vaart meevoerde, en de adem van Madalena soms langs zijn gelaat